

גלאסנוסט! בפעם הראשונה שוחח השגריר הסובייטי בושינגטון עם נציג של התיקשורת הישראלית. היתה לזה הקדמה משעשעת למדי.

ארובה

הדרדר

לשגריר

שית. מעלית מיוחדת הוקצתה למועד מניגם המכובדים של האירוע. במעלית היבטנו איש ברעהו —

השתתפותם בטראגדיה שפקדה את ארצו.

בלגן חסרת-תקדים

ביום השני בבוקר, לפני שבו עיים, טילפנתי למשרדו של השגריר. עוד בטרם שאדם מציג את עצמו, היחס שם חשדני למדי. משה געתי לאחד מעורריו הככירים של השגריר, פלטתי בנשימה אחת את זהותי, המידע שהיה כרשותי ובקשתי. העורך נשמע המום. אחר-כך התאושש, אימת את המידע, שאל אותי לפרטים ומשבא על סיפוקו, ביקש ממני להעביר בכתב את הבקשה הבלתי-שיגרתית, את הנימוקים העורריות-הריגיים ואת המידע שאני שותפה לו. כך עשיתי.

השגריר, נאמר לי בחביבות (אחרי היכרות טלפונית מעמיקה יותר) שוהה בפלורידה, וישוב לווינגטון ביום הרביעי.

ביום השלישי בלילה נאלצתי במפתיע לשוב לניו-יורק, ונפרדתי מנציגי השגרירות הסובייטית בטלפון, כאילו ויריה חיובית ביותר. מכיוון שהגישה שלי היתה נינוחה — "בפעם הבאה..." — נרגעו הרוסים והסיכום הסופי בינינו היה מעודד.

למחרת בערב מצאתי את עצמי סוערת באחת המיסעדות בניו-יורק בחברתם של וודי אלן, מיה פארו, ארט גרפונקל, אנג'ליקה יוסטון ופיפס ויפוט אחרים. וודי אלן, ששמע אותי מספרת על ה"ניסיון הרוסי" שלי בושינגטון, זרק לעברי: "אוהו, אז גם את תהיי בארוחה מתר. גם ברברה וולטרס מוזמנת — כולם!"

בשקט-בשקט, בוהירות, ביררתי באיזו ארוחה מדובר, בטרם אני. החבר רה מסכיב, שכללה גם מפייקולנוע, בימאים ואנשי-עסקים, שקעה כבר בוויכוח, "האם ג'ים (הקמון) יזכה באוסי קר או לא?" ואילו אני דליתי פרט אחרי פרט על הארוחה, שבה כולם היו משוכנעים משום-מה שאני משתפת. למחרת בבוקר, אחרי פניות היסטוריות מצידו ומצד ידידי לשגרירות הסובייטית ולמארגני הארוחה, שבה היה אמור שגריר ברית-המועצות להודות על העזרה לנפגעי הרעש בארמניה, ציפו שם לבואי. איש בגשרירות לא זכר בדיוק כיצד נולדה ההזמנה, שכללה ראיון בלעדי עם השגריר.

כמו דויד לוי

באיחור קל ביצעתי כניסה לקומה העליונה של בניין בשדרה השישית.

שגריר דובינין בעת הראיון. מאוד התרשמו מהביצוע הישראלי...

ק75 מוזמנים נכללו ברשימת האורחים המכוברת בקבלת-הפנים שהיתה אמורה להתקיים בבית-הנציגות הסובייטית בניו-יורק, לכבודם של ראיסה ומיכאיל גורבאצ'וב. ביום הרביעי, יממה לפני האירוע בהא-הידיעה, התחילו להגיע הנוצצים והחשובים מכין מנהיגי אמריקה לניו-יורק, איזורו את החליפות והשמלות שהוזמנו במיוחד עבור האירוע, ושאלו מכרים בנימה מתנשאת: "אה, אתם לא נכללים ברשימה?"

גם אני ביליתי ביום הרביעי אצל אחד מאופנא-הצמרת בניו-יורק, כמידידות קדחתניות לקראת חגיגות גורבאצ'וב (כפי שנקרא גורבאצ'וב בארצות-הברית), שכן אחד מ-75 המאוששים, שהוזמנו להתחכך בגורבי ובאשתו המיסקרנת, הזמין אותי לשמש ככת-זוג. כמה נחמד!

ביום הרביעי בלילה, בשעה שהיתה קרובה יותר ליום החמישי בבוקר, קיבלתי שיחת-טלפון מעצבנת: "את יכיר לה להחזיר את השימלה ולבטל את התור אצל הספר... גורבאצ'וב חזר לבי-רית-המועצות, אירע שם רעש-אדמה!" ראיסה ומיכאיל גורבאצ'וב, שהיוו את שיחת-היום בניו-יורק במשך יומיים, שגרמו לפקקים נוראיים, שהציפו את העיר בשוטרים וגרמו להתקהלויות סביב כל אדם ממוצע-קומה, קצת קיחה,

"תשאלי אותו! תיווכחי שאני לא מגויס!" התגונן המנהיג. "ברשותך, זה בדיוק מה שאני מתכוונת לעשות". במשך סוף-השבוע המקפא בווייני-גטון כיכב שגריר ברית-המועצות בצוות-הברית, יורי דובינין, מדי כמה דקות בכל ערוץ-טלוויזיה. השגריר קיבל את פניהם של ברברה וג'ורג' בוש, ננסי ורונלד רגן ואח"מים אחרים שבאו לשגרירות, כדי להביע את

שגריר דובינין עם כתבת ברק.

אח יודעת איזו טימפאטיה יש אצלנו כלפי ישראלים ויהודים!" עיתונות והצלמים לפינה רחוקה. ממני הורירו את הפרווה, הגישו לי כוס בלא-דיימי והובילו אותי, אחר כבוד, אל חדרהאוכל. היושבים כאולם היו אלגנטיים במיוחד. אלא מה? חמורי סבר. אחרי הכל, (המשך בעמוד 36)